

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/40/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718200409
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8718200409.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobkyne X. P. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXXX/XX, XXX XX V., právne zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Mgr. Radim Komka, so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, proti žalovaným: 1. U. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. J. XX, XXX XX I. J., 2. Q. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. J. XX, XXX XX I. J., 3. U. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. J. XX, XXX XX I. J., 4. Q. B. I., so sídlom W. W. X., XXX XX W. W., H.: XX XXX XXX, všetci žalovaní právne zastúpení advokátom JUDr. Martin Tomas, so sídlom 1. mája 216/7, 058 01 Poprad, o určenie vlastníckeho práva, nahradenie prejavu vôle - trovy, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Poprad, č.k. 7C/4/2018-54 zo dňa 27. mája 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje uznesenie vo výroku II..

II. Žalovaní v 1. až 4. rade majú voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením rozhodol tak, že: „I. Súd konanie zastavuje.

II. Žalovaní v I. až IV. rade majú voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 144, § 145 ods. 1, § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa žalobným návrhom žiadala, aby súd nahradil prejav vôle žalovaných v 1. - 3. rade tak, aby títo uzavreli kúpnu zmluvu so žalovaným v 4. rade, z dôvodu, že títo neoprávnene užívajú špecifikované nebytové priestory ku ktorým nadobudla vlastnícke právo. Pred začatím pojednávania oznámila súdu, že vzhľadom na jednanie s protistranou berie podanú žalobu v celom rozsahu späť a žiada konanie zastaviť z dôvodu, že došlo k zmene pomerov v bytovom dome, svoju nehnuteľnosť predala a žiada, aby súd konanie zastavil a žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal. Právny zástupca žalovaných súhlasil so späťvzatím žaloby a zastavením konania, avšak žiadal priznať žalovaným trovy konania, ktoré týmto spôsobom vznikli. Poukázal pritom na skutočnosť, že žalobkyňa previedla vlastnícke právo kúpnu zmluvou dňa XX.XX.XXXX, a teda už od začiatku roka vedela, že v tomto spore nebude pokračovať, no napriek tomu späťvzatie žaloby urobila až na pojednávaní pred súdom dňa 27.05.2019. Z uvedeného dôvodu mal za to, že žalobkyňa zapríčinila zastavenie konania, a preto žiadal priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. S uvedeným nesúhlasila žalobkyňa, nakoľko o pokračovaní v konaní vedieť nemohla, lebo vzhľadom na negatívne vzťahy medzi účastníkmi ich aj stavebný úrad odkázal na súdne konanie, a pretože je nekonfliktný typ,

hľadala niekoho, kto by vstúpil do jej práv. Ohlásili sa jej kupujúci, tak to previedla, ale nemohla vedieť, že oni nevstupovali do konania, lebo navrhovala nových vlastníkov, aby vstúpili do konania.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe späťvzatia žaloby žalobkyňou v celom rozsahu a na základe citovanej právnej úpravy konanie o žalobe zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že pri posudzovaní vzal do úvahy skutočnosť, že žaloba bola podaná žalobkyňou dňa 18.01.2018, vo veci sa vyjadroval právny zástupca žalovaných k podanej žalobe. Následne dňa 07.03.2018 oznámila žalobkyňa súdu, že došlo k zmene vlastníka na strane žalobkyne a doložila súdu rozhodnutie Okresného úradu Poprad, katastrálneho odboru a žiadala, aby súd pripustil do konania na strane žalobkyne uvedené osoby ak žalobcov v 2. a 3. rade. Súd vyzval žalobkyňu, aby predložila súhlas navrhovaných osôb s ich vstupom do konania na strane žalobcov. Následne žalobkyňa na výzvu súdu podaním zo dňa 27.03.2019 oznámila súdu, že pokiaľ noví vlastníci nevyjadrili svoj súhlas so vstupom do konania na strane žalobkyne, berie svoj návrh na ich vstup do konania späť a žiadala, aby súd vo veci pojednával. Z uvedených dôvodov mal súd za to, že žalobkyňa s ohľadom na zmenu vlastníctva na jej strane, čo jej bolo známe už dňa 01.03.2018, ako vyplýva z pečiatky o prevzatí rozhodnutia advokátskou kanceláriou na rozhodnutí z katastra (ako aj s ohľadom na právnické vzdelanie žalobkyne), ak zobrala žalobu späť až dňa 27.05.2019 v deň pojednávania pred súdom, a to pred otvorením pojednávania, zavinila vznik trov konania, nakoľko uvedený úkon mohla urobiť už skôr. Žalovaní v 1. až 4. rade preto podľa názoru súdu dôvodne namietali im vzniknuté trovy a súd z uvedených dôvodov zaviazal na ich plnú náhradu žalobkyňu.

5. Proti uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, a to proti výroku II.. Namietala nesprávne právne posúdenie a nesprávne skutkové zistenia. Poukázala na to, že sa žalobou o určenie vlastníckeho práva a iné domáhala z dôvodu „Rozhodnutia“ Q. B. I. č.j. XXX/XXXX-X-Ka, ktorým odkázalo účastníkov stavebného konania na súd. Z uvedeného rozhodnutia je zrejmé, že aj žalovaní mohli podať žalobu, avšak im stav vyhovoval, nakoľko nesúhlasili s vydaním stavebného povolenia z dôvodu, že im prináležia aj priestory, ktoré nemali v kúpnej zmluve určené. Podľa ich kúpnych zmlúv, nezodpovedali nimi zakúpené výmery ku skutočnosti. Vzhľadom na vlastnícky rozpor, na ktorej otázke záviselo rozhodnutie - stavebné povolenie, ktoré doposiaľ nebolo zrušené, bolo nevyhnutné domáhať sa neplatnosti právneho úkonu cestou súdu. Uviedla, že je pravdou, že nehnuteľnosť bola odpredaná, nový vlastník nevstúpil do konania, preto možno mať za to, že medzi účastníkmi došlo k mimosúdnej dohode. Žalovaní sa k tejto zásadnej otázke nevyjadrili, naopak potvrdili, že k zmene nedošlo. Už aj z postoja žalovaných možno mať za to, že nevyvinuli snahu k doriešeniu zásadnej otázky - vlastníctva pre vydanie stavebného povolenia. Boli to práve žalovaní, ktorí svojím konaním vyvolali tento súdny spor. Mala za to, že pri rozhodovaní o trovách konania mal súd postupovať podľa § 257 C.s.p., ktorý predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok od zásady zodpovednosti za tento súdny spor. K dôvodom osobitného zreteľa dochádza vo vzťahu k určitým druhom konania, keď správny orgán odkáže účastníkov konania na súd alebo k určitej procesnej situácii - dohoda účastníkov v správnom konaní. Namietala, že súd pri náhrade trov konania nebral do úvahy okolnosti, ktoré by viedli k súdnemu uplatneniu nároku, preto mala za to, že by bolo v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky priznanie trov konania žalobkyňi iba preto, že ju niekto svojím konaním prinútil domáhať sa nápravy na súde.

6. K podanému odvolaniu sa vyjadrili žalovaní tak, že sa s uznesením súdu prvej inštancie plne stotožňujú a považujú ho za správne po právnej a aj po vecnej stránke. Popreli tvrdenie, že vyvolali predmetný súdny spor, pričom mali za to, že žalobkyňa nemala aktívnu vecnú legitimitáciu na podanie určovacej žaloby, tak ako uviedli vo vyjadrení zo dňa 02.03.2018. Poukázali na to, že žalobkyňa bola známa zmena vlastníctva na strane žalobkyne už dňa 01.03.2018 a tým, že žalobkyňa nevzala žalobu späť, napriek tomu, že noví vlastníci nevyjadrili svoj súhlas so vstupom do konania na strane žalobkyne a žiadala, aby súd vo veci pojednával, zavinila vznik ďalších trov konania, nakoľko mohla žalobu vziať späť skôr ako v deň pojednávania pred súdom prvej inštancie dňa 27.05.2019, a to pred otvorením pojednávania. Ďalej uviedli, že sa nestotožňujú ani s návrhom žalobkyne na nepriznanie náhrady trov konania v zmysle § 257 C.s.p.. Aplikácia uvedeného ustanovenia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter, pričom majú za to, že v tomto konkrétnom prípade nie sú kumulatívne splnené podmienky vyžadované zákonom, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti, nakoľko ich žalobkyňa podľa ich názoru nepredložila a nepredložila žiadne dôkazy na potvrdenie uvádzaných skutočností. Vzhľadom na uvedené mali za to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal zo správneho právneho posúdenia a na základe vykonaných dôkazov dospel k skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, preto

navrhli, aby odvolací súd uznesenie v celom rozsahu potvrdil. Zároveň si uplatnili trovy odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100% vrátane trov právneho zastúpenia.

7. Žalobkyňa sa k podanému vyjadreniu žalovaných vyjadrila tak, že s dôvodmi vyjadrenia žalovaných nesúhlasí, pretože rozhodnutie stavebného úradu záviselo od podstatnej otázky usporiadania vlastníckych vzťahov. Poukázala na proces kúpy dotknutých nehnuteľností a tiež na to, že požiadala mesto ako správny orgán, aby začal stavebné konanie vo veci povolenia realizácie stavby, ktoré po obhliadke na mieste samom prerušil a odkázal účastníkov na občianske súdne konanie, keďže vlastnícke vzťahy neboli doriešené. Z uvedeného mala za to, že vecná legitímácia na základe rozhodnutia stavebného úradu prislúchala všetkým účastníkom konania a preto ide o výnimočný charakter predmetného sporu spočívajúci v rozhodnutí stavebného úradu, pričom na jej strane nešlo o svojvoľu podať návrh na súd. Opätovne poukázala na obštrukčné správanie žalovaných. Záverom uviedla, že dôvodom hodným osobitného zreteľa bola procesná situácia a nie jej ľubovôľa. K uvedenému vyjadreniu priložila aj spomínané rozhodnutie Q. B. I., ktorým boli účastníci správneho konania odkázaní na súd.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Táto odvolacia námietka naplnená nebola.

11. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávny právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). K naplneniu tejto odvolacej námietky došlo a to tým, že súd prvej inštancie síce aplikoval správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretoval.

12. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude

musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

13. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

14. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobkyne, aj na strane žalovaných. Pokiaľ žalobkyňa žalobu musela zobrať späť pre správanie žalovaných, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je potrebné konštatovať, že žalovaní procesne zavinili zastavenie konania. Ak by žalobkyňa žalobu zobrala späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaných, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovaným, znáša trovy žalovaných žalobkyňa.

15. V predmetnom prípade žalobkyňa vzala žalobu späť z dôvodu, že došlo k zmene pomerov na jej strane, nakoľko nehnuteľnosť odpredala. V podanom odvolaní navrhovala aplikovať na predmetný prípad ust. § 257 C.s.p., nakoľko mala za to, že ide o výnimočný prípad a sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalovaní síce súhlasili so späťvzatím žaloby a zastavením konania, ale s podaným odvolaním nesúhlasili z dôvodu, že nie sú dôvody pre aplikáciu § 257 C.s.p.. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd zaoberal preskúmaním, či súd prvej inštancie rozhodol správne a či v danej veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

16. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 257 C.s.p., odvolací súd uvádza, že toto ustanovenie predstavuje výnimku pri rozhodovaní o trovách konania. Účelom tohto ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

17. Zo slovného znenia vyššie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 C.s.p. preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 C.s.p. sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod..

18. Zákon explicitne nevypočítava, ktoré okolnosti sú relevantné do takej miery, že môžu predstavovať dôvod na nepriznanie náhrady trov konania. Judikatúra považuje za nepostačujúci na aplikáciu § 257 C.s.p. len všeobecný záver hodnotiaci dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku (porov. R 34/1982, R 23/1989).

19. Žalobkyňa mala za to, že v predmetnej veci dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú v okolnostiach, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku, a to rozhodnutie Q. B. I., ktorým boli účastníci stavebného konania odkázaní na súd, pričom poukázala na to, že to boli práve žalovaní, ktorí svojím konaním vyvolali súdny spor. Odvolací súd má však za to, že uvedené okolnosti nie sú dostatočným

dôvodom pre aplikovanie § 257 C.s.p. na predmetný prípad, a teda pre nepriznanie trov konania žiadnej zo sporových strán. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že samotné rozhodnutie Q. B. I. na ktoré sa odvoláva žalobkyňa, a ktoré pripojila vo svojom poslednom vyjadrení, je datovaným dňa 01.02.2018, pričom z pečiatky právneho zástupcu žalobkyne nachádzajúcej sa na tomto podaní vyplýva, že toto bolo právnomu zástupcovi doručené dňa 05.02.2018, pritom z obsahu spisu vyplýva, že žaloba bola v predmetnej veci podaná dňa 18.01.2018, t.j. ešte predtým ako bolo vydané a doručené predmetné rozhodnutie Q. B. I.. V druhom rade odvolací súd poukazuje na to, že len samotné rozhodnutie správneho orgánu o odkázaní účastníkov správneho konania na súdne konanie ešte samo o sebe automaticky nezakladá povinnosť aplikovať § 257 C.s.p. na ten-ktorý prípad. Navyiac ako správne poukázal už súd prvej inštancie, v priebehu prvoinštančného konania došlo k prevodu vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam na nových vlastníkov, pričom žalobkyňa až po uplynutí doby vyše cca 1 roka od uvedenej skutočnosti vzala žalobu v predmetnej veci v celom rozsahu späť, čím zavinila vznik trov konania. Odvolací súd má teda za to, že žalobkyňa v podanom odvolaní neuviedla také skutočnosti, ktoré by z titulu povahy a okolností samotného sporu zakladali možnosť aplikácie § 257 C.s.p.. Z uvedeného tak vyplýva, že pri rozhodovaní o trovách konania bolo potrebné postupovať podľa § 256 C.s.p., a teda posúdiť mieru procesného zavinenia na zastavení konania, pričom odvolací súd sa v tomto smere plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie na ktoré v tomto smere odkazuje.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd v súlade s § 387 odsek 1 a 2 C.s.p. uznesenie v napadnutom rozsahu ako vecne správne potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalobkyne v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v rozsahu 100%. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).